VOLUME 58, APRIL 15, 1966 No. 8 szám — 1966. Árilis 15.

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10.)

UTAZÁS JÉZUSSAL

Lépjünk lélekben ahoz a két tanítványhoz, akik haza indultak Jéruzsálemből Emmaus felé. Ketten indultak el és amikor haza érkeztek, már hárman voltak, mert közben az történt, hogy "Amint beszélgettek és egymástól kérdezősködtek, maga Jézus is odaszegődött hozzájuk és együtt ment velük az úton". (Lk. 24:15.)

Figyeljük ennek a két tanítványnak beszéde tárgyát. Nagyon érdekes és végtelen tanúság van benne. . . . .

— MEGYEK haza. A fejem zúg, szemeim égnek az álmatlanságtól. Minden könnyemet elsírtam már. Alig van annyi erőm, hogy vonszoljam roskadozó testemet. Messze! Messze innen a próféták gyilkosainak városától. Igy beszél el-elcsukló hangon Kleofás s redőbe szedte búrnussát és megindult hazafelé. Egyik barátja mellé símult és ketten haladnak át a városon. Izgatott, nyugtalan s feldúlt arcu embereket látnak mindenütt, de mivel nem tudni ki a barát, vagy ki az ellenség, egymással sem mernek szót váltani. A város szélénél megállnak. Vissza néznek a hegyek közt meglapuló városra, homlokukról letörlik az izzadságot. Keblükből fel szakad még egy mély sóhaj s neki vágnak az előttük kanyargó 18 k. m. útnak.

Tovább nincs miért tartózkodni. Kleofás megtöri a csendet. (talán ő az idősebb)

— Ki mert volna gondolni egy ilyen véres tragédiára? Ki merte volna gondolni, hogy ennyire szégyenletes, gyászos kimenetele lesz életének? Maga után vonta az egész ország népét. Csúcspontján állt minden bölcsességnek . . .

— Látott a mezőn egy jóh nyájat s kezdett felőle prédikálni: "Mit gondoltok: ha egy embernek száz juha van és azok közül egy téved, nem hagyja-e ott a kilenc-venkilencet a hegyeken és nem megy-é el és nem keresi-e meg az eltévedtet?". . . Látott egy Mustár fát s alatta megállt és kezdett tanítani: "Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz . . . valamennyi magnál kisebb ugyan, de mikor felnő, minden kerti veteménynél nagyobbá és fává lesz, úgyhogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágain". Látott egy embert, magot vetni a frissen szántott földbe s nézte pár pillanatig, s aztán kezdett felőle tanítani: "Ki ment a magvető vetni. És mikor vetett, némely mag útfélére esett és a madarak eljöttek és megették azt. Némelyik pedig a köves helyre esett, ahol nem sok földje volt, úgy hogy hamarosan felnőtt, mivel nem volt mélyen a földbe. De mikor a nap felkelt, a hőség megütötte és mivel nem volt gyökere elszáradt. Némelyik pedig a tövis közé esett és a tövisek felnövekedtek és megfolytották azt. Némely pedig a jó földbe esett és termést hozott, az egyik százannyit, a másik hatvanannyit és ismét a másik harmincannyit". Találkozott egy kereskedővel és elkezdett felőle hasonlatban beszélni: ". . . hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igaz gyöngyöket keres". . . Megállt egy bokor liliom mellett és tanított: "Salamon minden gazdagságában nem öltözött így". . . . Hallotta a faágakon csiripelő verebek hangját s beszélni kezd. — Milyen olcsó ez az álat, Egy fillérért kettőt lehet venni, de egy sem esik le a fáról Atyám tudta nélkül. "Ti sok verebecskéknél drágábbak vagytok".

— Mond testvérem, hát nem volt ő beszédben próféta és cselekedeteiben Isten az egész nép előtt? A nép rajongott utána. Főembereink és papjaink pedig, halálra adták őt.

— De miért? Óh, Miért?

— Mit szólsz ahhoz a hírhez, amelyet ma kora reggel röppentettek szét? — kérdezi a másik. — A magdallai Máriának rémlátásai vannak. Simont a lelkiismeret nyúgtalanítja. János pedig egyszerüen képzelődik, mivel nagyon szerették egymást. — felelt Kleofás a kérdésre.

Hirtelen azt veszik észre, hogy egy harmadik is mögöttük lépked és hallgatja beszélgetésüket. S most, hogy már észre vették, közelebb jön hozzájuk és megkérdezi őket: "Micsoda szavak ezek, amelyeket jártotokban egymással váltotok?". . . Vajjon nem ezeket kellett-e szenvednie a Krisztusnak és úgy mennie be az ő dicsőségébe?" A kérdés után olvadnak ajkáról a tanító igék:

— Ő volt Istennek az az ígérete, aki a kigyónak fejét megtöri és már meg is törte. Rája célzott Mózes amikor azt mondta: "Prófétát támaszt nektek az Isten". . . Felőle zengte gyász énekét Dávid: "Akik

TE A TAVASZT SZERETED. . .

Te a tavaszt szereted.
Én az őszt szeretem.
Tavasz a te életed.
Ősz az én életem.

Piros arcod a tavasz
Virító rózsája,
Bátyadt szemem az ősznek
Lankadt napsugára.

Egy lépést kell tennem még,
Egy lépést előre,
S akkor rájutok a tél
Fagyos közepére.

Lépnél egyet előre,
Lépnék egyet hátra,
S benne volnánk közösen,
A szép meleg nyárba.

Petőfi

engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, felrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejöket". Őtet látta Ésaiás átlukasztott kezekkel és lábakkal . . .

A nap utolsó sugarai sziporkálnak Emmaus fölött amikor oda érkeznek. Ketten otthon vannak, de ő tovább akar menni. Kényszerítették a maradásra, Megtisztelték az asztali ima elmondásával és az étel szétosztásával s megismerték a kenyér megtöréséről. Talán meglátták kezein a szeghelyeket is.

Most akarnának már sokat kérdezni, de amennyire észrevétlen volt a hozzájúk csatlakozása, annyira nyomtalan az eltűnése is. Neki vágnak a hosszú útnak. Nem baj, hogy éjszaka van, mennek hogy megmondják tanítvány társaiknak, hogy látták Jézust! S miközben örömújjungásaik tart, megállt köztük Jézus és rájuk köszönt: "BÉKESSÉG NEKTEK!"

Testvéreim beszélgessünk utazásaink alatt Jézusról s akkor Ő oda jön hozzánk. Vele az utazás kellemes és biztos.

Reggel amikor felkelünk és imádkozunk, kérjük őt, hogy maradjon velünk. Amikor azt érezzük, hogy mások elhagynak, kérjük Őt, hogy maradjon velünk, Mondjuk élettársunk koporsója mellett — aki egy felsőbb parancsra bennünket itt hagyott —, Jézus, ő tőlem eltávozott, de te maradj velem. Mondjuk, amikor szemeinket a halálban csukjuk le, Uram, mindenkitől el kell váljak itt, de te maradj velem. Kiáltsuk majd az örökkévalóságban, Angyalok és ti mennyei szentek, hagyjatok engem Jézussal! Menjetek és repüljétek át az egeknek egeit, Pengessétek gyémánt hárfáitok arany húrjait, de csak úgy, hogy ne zavarjátok boldogságomat! Had nézzem Őt, aki vezetett az életen át! Eddig csak tudtam, de most már látom kiben hittem!

JÉZUS! JÉZUS! JÉZUS!

M. A.

KITARTÁSSAL FUSSUK MEG. . .!

Zsidók. 12. 1.

"Annak okáért mi is . . . félretéve minden akadályt és a megkörnyékező bűnt, KITARTÁSSAL FUSSUK MEG AZ ELŐTTÜNK LÉVŐ KŰZDŐTÉRT!"

Kedves Testvérek! Bizonyára sokan ismerjük azt a rövid kicsiny éneket, amely így hangzik Istenről: "Senkisem tanít úgy Uram mint Te!." Miért? Mert Istennél minden szónak különös csengése, üzenete és értelme van, amelyekre meg akar bennünket tanítani. Ha hagyjuk magunkat, akkor "Istentől tanítottak leszünk", amint az írás mondja. A "Kitartásban" akaraterő rejlik, de csak azok számára, akik gyakorolják. Az ige szerinti "kitartás" felül emel engem a saját érzelmi alkatomon, összefogja indulataimat olyképen, hogy sem a csűggedésben, sem az indulatok kitöréséhez nem hajlandó engedményt tenni.

Itt értjük meg Istennek egy másik igéjét, amelyben ezeket mondja az Úr: "A ti "kitartástok" által nyerítek meg lelketeket!" (Luk. 21. 19.) Amint látjuk az Úr Jézus még elébb biztatott bennünket arra, hogy kitartóak legyünk.

Mi valamennyien egy nagy futópályán küzdünk. Mindenikünk fútja a maga körét és én hadd mondjam meg, szeretném is hinni azt, hogy mindenikünk "kitartással"! Sajnos gyakran arra döbbenünk rá amint fogyasztjúk a köröket, hogy mellettünk is egyre ritkulnak a versenyzők. Azok, akikkel éveken, vagy évtizedeken át együtt futottunk. Elenyészően csekély számmal olyanok is vannak, akik feladták a versenyt, kihúllottak. De a nagy többség már kitartással befejezte és az utolsó kör után hazaérkezve élvezi az atyai ház drága melegét!

Kedves Testvérek a szervezetünknek táplálékra, kenyérre, igére van szüksége, hogy növekedhessen, mert ne felejtsük el, hogy egy szervezet csak annyi energiát tud magából kiadni, mint amennyit befogadott. Egy 100 lóerős motor nem tud 200 lóerővel dolgozni. Egy 100-as villanykörte nem tud 200-as erősségű fényt produkálni. Tehát így van ez az életben is, ahol minden a befogadóképességtől és a befogadott mennyiségtől, de a minőségtől is függ. Milyen szánalmasan szegény az az élet, amely nem engedi magát felkészíteni az Isten világossága befogadására, sőt még maga sem készít helyet ennek. Az ilyen ember mindig sötét és reménytelennek marad, mindaddig, amig egyszer rádöbben arra, hogy világosságban is élhetne és ő ezt nem teszi. Mennyi ember imádkozik naponta ma is azért, hogy Isten növelje meg benne a befogadóképeséget, hogy abban erőt gyűjthessen a kitartásra és a hosszútűrésre örömmel.

Egyik testvérünktől hallottam a következő megtörtént esetet: Még az 1950-es évek valamelyikén történt, hogy Budán a Várba fel és a Vár körül egy nagy és nehéz terepen megtartandó motorversenyt rendeztek az egyik ünnep nap délelőttjén. A verseny útvonalán a sok néző között a mi testvérünk is ott állt a két kis fiával. Egyszerre feltünt az első versenyző és ahelyett, hogy a derékszögü útkereszteződésnél befordúlt volna, túlfutott az egyenes útcán, mire észrevette már pár száz métert behaladt. Amig ő visszakanyarodott, addig az őt követő versenyzők mind elzúgtak a pályán. Az emberek azt mondták "ennek ma itt nem terem babér." Következett a második kör. Egymásután zúgtak fel a kanyarban a motorok. Egyszercsak az egyik versenyző, aki nagyon élesen vette a derékszöget, motorral együtt elcsúszott és a kövezeten gurúlt egy pár métert. Rögtön körülvették, orvos jött vattával letörülte a vért a tenyeréről s térdéről a versenyző megtapogatta magát, a nézők legnagyobb ámulatára, felpattant a motorra, amit előzőleg szintén megrázogatott, és belevegyült újra a versenyzők közé. Az emberek felismerték a rajta levő számról, hogy ugyanaz, aki előzőleg is túlfutott és időt vesztett. Most aztán már általános lett a vélemény, hogy "ennek ugyan kár minden liter benzinér" ez ugyan már nem fogja a versenyt megnyerni. 20 körből állt a verseny és a versenyzők egymásután rótták a nagy köröket, fel a Várba és le a Várból. Néha-néha egyik másik észrevette a fordulóban a kétszer bukott, ill. időt veszített versenyzőt, de aztán jött a verseny végét jelentő bejelentés és egyuttal a győztes nevét is közölték. A versenyrendezősége egyet kötött ki, nevezetesen, hogy a győztes egy utolsó tisztelet-kört tegyen meg, hadd lássák a nézők is a győztest. Mindenütt nagy kendőlengetéssel fogadták, ami érthető egy ilyen nehéz és veszedelmes terepen győzni. Amikor odaért, ahol a mi testvérünk állott, az emberek meg-

lepetve látták, hogy ugyanaz a versenyző, akit ők már elakartak tanácsolni a versenytől, ugyanaz a 8-as számot viselőá aki túlfutott, aki bukott és ennek ellenére kitartott és győzött.

Kedves Testvérek ide kivánkozik a Jakab apostol levele 1.4 verse amely így szól hozzánk "A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül". Ha valaki nem tud megszabadulni attól a tehertől amelyik őbenne fogyasztja, és titkon vagy nyilvánosan rágja a benne lévő isteni erőt, az gondoljon a kitartóan és hősiesen küzdő Pál apostolra, aki egy ilyen alkalommal így kiáltott fel: "Megvagyok győződve, hogy sem halál, sem élet.. sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Krisztus szerelmétől". Aki pedig ebben kitart, az győztes lesz!

Isten igéje ma ennyit mondott nekünk: "Kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért"! Mert mondja tovább Isten a Maga üzenetét: "Ha küzd is valaki nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerüen küzd"! (II. Tim. 2. 5.)

Isten áldjon meg bennünket a "kitartással' és a benne előlegezett győzelemmel, "MERT KITARTÁSRA VAN SZÜSÉGETEK, HOGY AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKEDVÉN ELNYERJÉTEK AZ IGÉRETET"! (Zsid. 10. 36.)

Kedves testvérek, felebarátainknak csak úgy szolgálhatunk, ha teljes erőnkből szolgáljuk Istent! Istent viszont csak az szolgálhatja, aki hűségesen kitart Isten igéje és szeretete mellett! Ezek azok, akik tudják, hogy ők az Úr gyermekei!

Az Urban testvéretek Ámen!

Budapest. 1966. II. 8.

Tóth Sándor

PALESZTINA-I ÉLMÉNYEK

V, Folytatás

Elfoglaljuk helyünket. Jamiel Husszon igét olvas és arról beszél, hogy amig az Úr Jézus ott a kereszten szenvedett kik voltak a kereszt előtt, a kereszten a kereszt alatt és mi történt a kereszt mögött. (Ján. 19 fejezet) Utána megemlékeztünk az Úr haláláról és megtörtünk a kenyeret, drága arab testvérekkel. Azután nekem kellett beszélnem. Bizonyságot tettem arról, hogy mikor engem elhurcoltak, Isten megmutatta nekem, hogy én sem lehetek kivétel; részt kell vennem népemmel annak sorsában és szenvedéseiben. Viszont drága igéretet kaptam, a Jer. 45-ik fejezetéből, hogy megtartja életemet minden helyen amerre járok. Elmondtam, hogy az én életemben hogyan döntött le Isten szeretete minden válaszfalat és eggyé tett testvéreimmel származásra való tekintet nélkül. Jamiel testvér nagyszerű tolmácsnak bizonyúl, én még ki sem mondom az egész mondatot angolul, amikor ő már mondja arabul, mert tudja mit akarok mondani.,

Ebédután visszamegyünk a gyülekezetbe, ahol mikor megérkezünk már vagy ötven gyermek van együtt, a kis vasárnapi iskolások gyűltek össze, hogy hallgassák az igét és a tanítást az Úr Jézusról. Felhangzik a gyermekek éneke és én meglepetve hallom, hogy ugyanazt az éneket éneklik, mint a mi gyermekeink a pesti gyülekezetben szoktak. "Mond kicsi szem mit figyelsz? Mond kicsi száj mit beszélsz?

Jamiel Husszon tanítja a kicsinyeket, utána megkér, hogy én is szóljak valamit a gyermekekhez. Egy fehér ruhás emberről beszéltem nekik, aki egy füves dombon ül, körülötte kisgyermekek, tarka barka ruhákban. A fehérruhás sok jóra tanítja őket és a gyermekek szivesen hallgatják őt. Talán nem is volt messze innen az a hely ahol ez régen történt. A történet végén megkérdezem a gyermekektől, hogy tudják-e, ki volt ez a férfi? Kórusba felelték: "Az Úr Jézus." Isten iránti hálával búcsúzom el este a testvérektől azután az áldott nap után.

Az egyik kibutzban meglátogattam egy idős nőtestvért, aki sok évig volt tagja a budapesti gyülekezetnek. Nagy örömmel fogadott és sokat kérdezősködött a régen nem látott testvérek felől. Mikor meghívott, hogy ebédeljünk együtt a kibutz közös ebédlőjében, nagyon megkért, hogy családjáravaló tekintettel ott a kibutzban senkinek se beszéljek Krisztusról. A nagy ebédlőben rend és tisztaság. A munkások az asztalok körül űlnek és csendben beszélgetve várják, amint a kibutz egyik vezetője aki ételkocsit tol maga előtt sorra kiosztja nekik az ebédet. Ma ő szolgál az asztalok körül, ő a soros a felszolgálásban.

Ebédután, alig értünk vissza a testvérnő szerény kis otthonába, mikor látogató érkezett. Bejött hozzá egy idős asszony a szomszédból, akivel beszélgetni kezdtem Elmondta élete történetét, alpanaszolva szomorú helyzetét, sok búját-baját. Vallásos családból származott, de a vallási erőszak és az otthoni sok rossz példa eltávolította őt Istentől, vallástól. Atheista lett. Mikor elkerült hazulról, ápolónő lett és igyekezett a kórházban mindenkivel jót tenni és munkáját lelkiismeretesen végezni. Különös gonddal ápolta és gondozta azokat a betegeket, akikről az orvosok már lemondtak. Mégis öregségére mindenki elhagyta, családja sem törődik vele; hogyan higyjen hát Istenben? Igyekeztem vígasztalni és meggyőzni arról, hogy Isten szereti őt, de Jézus Krisztusról, mint életének igazi megoldásáról, nem beszélhettem vele. Másnap úgy adódott, hogy együtt utaztunk az autóbuszon és ekkor volt alkalmam vele a Messiásról beszélni és egy traktátust is szívesen elfogadott.

Haifán összetalálkoztam az útcán egy házaspárral. Az asszony gyermekkori ismerősöm, egy házban laktunk. Nagyon megörültünk egymásnak és ott az útcán állva sokáig beszélgettünk. A végén meghívtak, hogy látogassam meg őket otthonukban, egy napon beállítottam hozzájuk. Nagyon jól éreztem magamat egyszerű és kedves házuknál, jó volt megismerni gyermekeiket és bizonyságot tenni, hogy elfogadtam az Úr Jézust és azóta nagyon boldog az életem. Várakozásom ellenére szívesen fogadták a beszédemet, sőt B. Jenő a családfő elmondta, hogy nagyapja református lelkész volt Magyarországon és mert családja a zsidóüldözés alatt zsidónak vallotta magát; a nácik édesanyját és fívéreit kiírtották. Megértette, hogy Istent nem csak templomba kell keresni, Ő otthon is megtalálható. Együtt ebédeltünk és bizalmas barátságban kerültünk az asztalnál együtt adtunk hálát.

Látogatást teszek a karmelhegyi keresztyén iskolában, ahol 26 zsidófiú és leány tanul; 14 év körüli gyermekek. Az intézet vezetője, egy kedves amerikai testvérnő meghív, hogy vegyek részt egy tanítási órán. Éppen angol óra van mikor beülök az osztályba. Látom, hogy nagyon lelkiismeretesen és szeretettel foglalkoznak a gyermekekkel. Minden gyermeknek kell ismerni a Szentírást, ó és új testamentomot egyaránt. Megkérnek, hogy szóljak a gyermekekhez. Elmondom, hogy mennyit utaztam szárazon és vizen, mig ideértem. Elbeszéltem nekik, hogy odahaza egy kis-

Folytatás a 6. oldalon

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
—o—
Published semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNAR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park Michigan, 48146

Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3. 1879. Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

Subscription fee: $3.00 per year
Előfizetés, címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. John Szasz
1619 Edward Ave. N. E. Canton 5, Ohio

MIÉRT VAGYUNK MI A KRISZTUSÉ ?

I. Kor. 3:23.

Nincsen ok, okozat nélkül — mondjuk közbeszédben. Erős okot adott a korintusi gyülekezet is arra, hogy Pál apostol ezt a határozott kijelentést tegye: "Ti pedig Krisztuséi vagytok". Csoportokra szakadt a gyülekezet s egyik Pállal, másik Apollóssal, harmadik Kéfással dicsekedett, mint kedvenc szónokával. S Pál felhívja figyelmünket arra, hogy rájuk nem ezek a gyarló emberek tartanak igényt, hanem a Jézus Krisztus...

Óh ha felmérhetnénk ennek a tudatnak nagyságát, hogy Krisztuséi vagyunk! Ének, zsolozsma, szent melódia, dícshimnusz és halleluja soha nem szűnne meg ajkainkon. De viselkedésünk is más lenne és egész életmódunk olyan, amely által tisztelve lenne az, akinek tulajdonai vagyunk.

Próbálunk választ adni erre a kérdésre; Miért vagyunk mi Krisztusé?

Először azért, mert Isten neki adott bennünket. ezt az Ő főpapi imájának fenséges szövegéből tudtuk meg akkor, amikor megtartásunkért könyörgött Atyjához arra kérve Őt, hogy tartsa meg szent egységben azokat, akik az övéi voltak, de neki ajándékozta őket: "Tieid voltak és nekem adtad őket..."

Próbáljuk felmérni értelmét annak, hogy Isten aki mindenek fölött van, ajándékot adott annak, aki utána a legnagyobb. A legértékesebbet kellett adja és olyat, ami méltó legyen úgy az adományozóhoz, mint az adománnyal kitüntetetthez is. Oda állt minden alkotása mellé s levette arról a koronát s át adta Fiának. És ez te vagy kedves lélek s aztán én és átlag a megváltott lelkek...

Amikor Isten át adta Fiának teremtése koronáját, ez a drága érték be volt csomagolva. A csomagoló anyag egy kötvény volt azzal a tartalommal, hogy az ember zálogosította magát és a hitelezőnek követelései vannak.. A koronából nem ragyoghattak a gyémánt kövek a bűnöknek rátapadt porától, de látszottak rajta színte tüzzel bele égetett szavak: Parázna, gyilkos, tolvaj, hazug, fösvény, önző, képmutató, boszszúálló, istenkáromló, irigy, háládatlan. Ezek nem istenj tulajdonságok! — kiált fel Jézus. Nem szerelmes Fiam, — mondja Isten. Az ember el van adósodva és fizetés képtelen. Hiába adnék neki moratóriumot akár ezer esztendőt is, nem tudná rendezni tartozását. Meg kell váltani, de csak élettel lehet, mert a hitelezőnek nemcsak, hogy magas, de jogos is a követelése. Jézus vállalta a megváltás árának lefizetését. Vére eltakarta a koronán éktelenkedő vádpontokat. Szájának utolsó leheletével eltávolította róla a bűn porát. Kereszten kifeszített vérző kezei eltüntették róla a vétkek rozsdafoltjait, s amikor mennybe emelkedett, tisztán vitte glóriás fején a koronát, melyet mennyei Atyja adott neki s azt megváltva, megtisztította.

Krisztusé vagyunk azért is, mert neki igértük magunkat.

Azt mondjuk, hogy a házasság felbontása bűn, mert Isten előtt és nevében fogadtak egymásnak örökhűséget a házasfelek. És ez igaz. Amikor Krisztushoz jöttünk, nem előtte, nem nevében, hanem neki tettük a fogadást arra, hogy örökké hűek maradunk hozzá. Ez a lépés sokkal nagyobb volt életünkben, mint ahogy azt sokan gondolják. Ha az előbb említett fogadás megtörését elítéljük azon indok alatt, hogy amit Isten egybeszerkeszt, ember ne válassza el, milyen felelősség terhel bennünket a Krisztusnak tett fogadásunkért, akinek Isten oda adott bennünket, mert senki nem mehet Jézushoz, ha Isten nem vonja őt. De Jézus sem fogad magához senkit örök hűség igérete nélkül. Pál apostol, a mennyei vőlegény násznagya, boldogan kiáltja: "Eljegyeztelek titeket egy férfiúnak!" Ezt az eljegyzést követte a mennyegző akkor, amikor ott álltunk lelkünk vőlegénye előtt fehér ruhában, hogy bemerítkezésünkkel rá üssük a pecsétet fogadástételünknek. Szemünk könnyezett, ajkunk remeget amikor mondtuk: "Az én szerelmesem az enyém és én is az övé vagyok. Tégy engem a te szívedre mint egy pecsétet!"

Jézusé vagy-e még testvérem? Ne siess a felelettel. Ne is te felelj, ha nem engedd, hogy lelkiismereted mondjon erre a kérdésre igent, vagy nemet.

Krisztusé vagyunk rokonság folytán is.

Csodálatosan Atyám és Testvérünk lett Ő nekünk. "Gyermekeim, egy kevés ideig még veletek vagyok... Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek..."

"Mária!... menj el az én atyámfiaihoz és mond meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz..." Testvérem! Érzed ezeknek a rokonszálaknak erős kötéseit? Újjongj örömödben és kiáltsd. Én a Krisztusé vagyok, mert Isten neki adott! Krisztusé vagyok, mert megváltott! Krisztusé vagyok, mert neki adtam magam! Krisztusé vagyok, mert bekapcsolt engem az isteni családba! Sátán, ne kísért engem, mert én a Krisztusé vagyok!

M. A.

Isten nem a kort nézi, hanem az engedelmes szívet és értelmes elmét mikor valamit el akar végezni ezen a földön.

Molnár Balázs

NŐK ROVATA

Jegyző: Szerencsy Mária

Rovatvezető: Szerencsy Mária
105 Demott Lane, Somerset, N. J.
Női konf. elnöke: Bányai Andorné
Alelnök: Németh Lajosné
Pénztáros: Hajdu, Elizabeth

ISTEN UTOLSÓ HIVÁSA

Sokan csak úgy ismerik Istent, hogy "jó" Isten —és ez igaz, Ő jó, azonban ne felejtsük el, hogy bűnöst szerető, de bűnt gyűlölő szent Istenünk van. A Bibliában nagyon sok helyen hiv a megtérésre és a hívás nem fejeződik be anélkül, hogy mégegyszer ne hívjon.

Olvassuk a Jelenések könyve 22: 16 verset. "Én küldöm az én angyalomat, hogy ezekről bizonyságot tegyen nektek." A következő 17-ik versben háromszor van a h í v á s "j ö j j".

Először, *a Lélek hív* Jézushoz. Hogyan? Igehirdetés, tanítás és az Isten igéje által. A Szent Lélek adja a szívbe a kívánságot, a vágyat a megtérésre, de a kívánság nem elég, noha nagyon fontos. Miért? Megérthetjük ezt a telefon példájából. Elég az, ha csak cseng a telefon? Oh nem! Valaki kell, hogy felemelje a kagylót és válaszoljon a hívásra.

A második hívás a 17-ik versben "... a mennyasszony azt mondja jövel". Ki a mennyasszony? Krisztus teste, az újjászületett hivők az Ige szerint. A helyi gyülekezet, az Isten Igéje, a rádió-programm istentisztelete, misszionárusok, kiket a helyi látható gyülekezet küld ki, ez mind a "mennyasszony" hívása. "Jövel!" amig van idő...

Harmadszor "És aki hallja, azt mondja jövel." Ki tartozik ide? Mindenki, aki meghallja az Úr szavát és nem halasztja holnapra, hanem az Ige szerint *Ma*. "Ma ha az Ő szavát halljátok..." (Zsid. 3:7.) Aki meghallja a hívást és követi az Urat, képtelen titokba tartani és örömében elmondja hogy mi történt vele és hív másokat is.

"És aki szomjúhozik jöjjön el." Milyen különös, hogyha valaki szomjazik (fizikai értelemben) mindent megtesz, hogy iváshoz jusson. Vajjon nem így kellene-e lenni a lelkiekben is? Itt a hívás és a felajánlás, "...jöjjön és vegye az élet vizét ingyen." Az emberek szomjasak különböző dolgok után. Hírnév, vagyon, pénz, ház, autó stb., de vajjon ez kielégíti-e a szomjúhozó lelket? Oh nem! hiszen látjuk, ha az egyiket megkapja megy a másik után, kutat tovább. Jézus azt mondja "jöjj!" János 4:14 v. "Valaki abból a vízből iszik melyet én adok neki, soha meg nem szomjúhozik..." Ő kielégíti szomjúságodat, de ha nem jössz, az is a te felelősséged marad elutasítani Őt.

Valaki feltette a kérdést; "mit kell tennem, hogy elvesszek?" Semmit — volt a válasz — csak légy közömbös! De ennél a kérdésnél, hogy; mit kell tennem, hogy örök életet nyerjek? Az Ige adja a választ. "Higyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz..." (Csel. 16:31.) Add át életedet, akaratodat Krisztusnak.

Sokan mondhatják "én hiszek Istenben". Jakab apostol válasza erre, a 2 rész 19 versében: "Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek." Mit tegyünk tehát, ha nem elég a hit? Újra csak az Ige ad feleletet utbaigazítást. "Mert ha te a száddal *vallást teszel* az Úr Jézusról *és szívedben hiszed*, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, *megtartatol!*"

Fogadjuk el a hívást, ami ingyen van nekünk, de Jézus Krisztus drága árat fizetett érte, az életét adta, hogy mind aki elhiszi és elfogadja örök élete legyen. Mi képtelenek vagyunk megfizetni, ezért van ingyen a mi számunkra.

Artézi kúthoz haeonlóan elégít ki az Úr "soha örökké meg nem szomjúhozik," aki az Úrnál keres kielégülést. Egy a feltétel, meghallani a hívó szót, az első szót, vagy legroszszabb esetben az utolsó hívást.

Jöjj amig tart a kegyelmi idő!

Mrs. Teresia Faulkner

ÚGY AHOGY ILLÉS...

Úgy, ahogy Illés...
Vesszük a sarut.
Vár a kiégett
pusztán át az út.
Van, aki áldjon,
célra segitsen.
Testvérem, ne félj!
Velünk az Isten.

Megyünk amerre
szava vezérel.
Megitat minket
patak vizével.
Suhannak már a
fekete szárnyak.
Isten hollói
sebesen szállnak.
Megyünk... s a szivünk
nem kérdez mit sem.
Testvérem, ne félj!
Velünk az Isten.

És ha kiszárad
Isten patakja,
keze az útat
majd megmutatja.
Ha nagy az inség,
ha barát nincsen,
minden inségnél
nagyobb az Isten.

Még a halál is
javunkra válik,
ha hivek leszünk
mind a halálig.
És ahogy Illés
tüzes szekéren
hazaérkezünk...
Ne félj, testvérem!

T. E.

EGY KÖNYV MEGTALÁLÁSA

Kró. II. 34:14-21.

Senki nem tagadja azt, hogy a világnak szüksége van egy nagy változásra. De mi hozhatná be a változást? Csak az, ami ezt elősegítette izráelben Jósiás király idejében. Megtalálták az elveszett bibliát. Olvasták a megtalált könyvet, megtartották annak tanításait és meg lett a változás. Érdekes ebben az esetben az, hogy a templomban találták meg a könyvet. Tehát még ott is elveszhet az írás úgy, hogy csak keresés után, vagy véletlenül lehet megtalálni. Annyira el volt hanyagolva Isten imádása, hogy törvényének könyve is elveszett. Ma is el van veszve a Biblia sok templomban. Lehet, hogy ott van a szószéken s olvasnak is belőle minden vasárnap, de még a prédikációban is olyan sok a lom, hogy közte elvész az Isten szava.

Elveszhet a Biblia az otthonban

is. Tudják, hogy hol van, valamikor pedig szándékosan olyan helyre teszik, hogy mindenki lássa, de mégis elveszett a családtagok életében, amiért ránk is alkalmazhatók Jósiás szavai: "... mert az Úrnak nagy haragja van, amely ránk szállott azért, mert ami atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind aszerint cselekedtek volna, amint e könyvben meg volt írva".

Szükség van tehát arra, hogy:

I. *Megkeressük Isten törvényét.* Keressük meg a bibliát. Nem elég az, ha tudjuk hol van. Még az sem, ha tudjuk, hogy mi van beleírva, hanem keressük meg, hogy mit mond az nekünk. Olvassuk úgy, mint olyat, amelyről Jézus azt mondta: "A te beszéded igazság, soha el nem mulik". De ne tegyünk hozzá, se el ne vegyünk belőle, mert ez tiltva van.

II. *Kérdezzük meg az Urat a Biblia felől.* A Biblia kritizálva van és megvetve sokak által. De Isten beszéde szembe mer nézni kritikusokkal, keresőkkel és kérdezősködőkkel. De kell is, hogy valamikor kérdésekkel lépjünk a bibliához és vizsgáljuk ketelkedéssel. De ilyenkor ne csak magunkat, vagy más embereket kérdezzünk meg, hanem kérdezzük meg az Urat az Ő igéje értelme felől.

III. *Kérdezzük Istent önmagunkért és másokért.* Isten előtt, mint egyének állunk és felelünk magunkért, de nagyon fontos kérdés az is, hogy miként viselkedünk embertársainkkal szemben. Ebben különösen kövessük a bibliát !

Ma a tanulás és tudás, igen fontos. Magasabb tudás nélkül nem lesz képes az ember megkeresni kenyerét. Az iskolák megkövetelik, hogy a tanuló mutasson előhaladást, különben kiteszik őket az iskolából és a legtöbbnek menni kell katonának.

De hogy vagyunk keresztyénségünk fejlődésében? Haladunk előre, vagy mindég egy osztályban vagyunk? A lélekben való fejletlenség foglalkoztatta a zsidókhoz írt levél íróját és rájuk is olvassa erős véleményét így: "... ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy Isten beszédének kezdő elemeire tanítsanak titeket; és olyanok letettek, mint akiknek tejre van szükségük és nem kemény eledelre". Mi okozta és okozza ezt a szomorú lelki állapotot?

I. *Restség hallásra.* Azt gondolnánk, hogy a lelki növekedést valami emberek által nagy bűnnek nevezett dolog akadályozza meg. És menyire egyszerű akadály állja útját ennek.

Restség a hallásra. Van fülünk, de nem hallunk. Hallgatjuk a mi biblia olvasását, prédikációt, de nem halljuk amit mond Isten. Nem nekünk, hanem a szomszédnak beszél. Nem halljuk amit Isten mond a mindennapi eseményekben, amelyek történnek velünk és környezetünkben és mert nem hallunk, nem növekedünk.

II. *Járatlanság az igazság beszédében.* Gyakorlatlanok vagyunk az igazságban. "gyakorlat teszi az embert mesterré" Istentől nyert tehetségeinket mennyire és mikor gyakoroljuk igazságra és Isten dicsőségére? Vannak akik soha. Hogy lehetne növekedés?

III. *Érzéketlenek vagyunk a jó és rossz között való különbség tételre.* A gyermek nem tud különbséget tenni a jó és rossz között. Ha nem vigyáznak rá, akár meg is ölj magát. Szükséges neki a tanítás, de a tapasztalat is, hogy megtudja különböztetni a jót a rossztól. Igy van keresztyéni életünkben is. Szükséges a naponkénti lelki növekedés, mert csak így tudjuk a jót választani. Tanuljunk és növekedjünk a Krisztusban !

M. B.

Folytatás a 3-ik oldalról

PALESZTINAI ÉLMÉNYEK

fiú, aki egyszer megkérdezte az édesanyjától, hogy ki csinálta az eget. "Az Atya" — felelte az anyja, aki már beszélt a fiacskájának Isten Fiáról, de a kicsiny gyermek nem értette őt." A csillagokat is az Atya rakta fel az égre? kérdezte tovább a fiúcska. "Igen" — válaszolt az anyja. Nagy örömmel szólt erre a kisfiú: "És a Fiú adogatta neki, ugye anyukám? Kértem, hogy olvassák el a héber bibliából a Példabeszédek könyvének 8 fejezetét és felhívtam a gyermekek figyelmét a 27 versre ahol így van megírva: "Mikor készíté az eget ott valék . . .

Elbeszéltem nekik, hogy én is az ó testamentum próféciái alapján láttam meg és fogadtam el, hogy az Úr Jézus a zsidók Messiása. Mikor később körülnéztem a szépen berendezett iskolában, feltüntek nekem a tanulók ügyes rajzai a falakon és szép ötvösmunkáik a vitrinekben kiállítva. Szerettem volna egy rajzot kapni emlékbe és az igazgatónő megengedte, hogy válasszak amelyik tetszik. Az egyik rajz amit elém tettek a főpapot ábrázolta teljes papi díszben amint a szentek-szentében, kezében arany füstölővel jóillatot gerjesztett. Háttérben a kherubok állnak kiterjesztett szárnyakkal. Ezt a rajzot választottam. Csakhamar előkerült a 13 éves Danny, a kis rajzművész, aki így írta alá a rajzát: "Én a karmelhegyi iskola tanúlója vagyok, zsidó vagyok és Jézusról tanulok ebben az iskolában. Ő a mi Messiásunk.

AMIT A KERESZTYÉN TUD ÉS A VILÁG NEM ISMER

"Mert tudjuk, hogy ha a mi földi sátorházunk összeomlik, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben" Kor. II. 5:1.

Sokrates a nagy görög filozófus 30 napot töltött a börtönben halálraítélése és kivégzése között. Ez alatt az idő alatt a lélek halhatatlanságáról szeretett legjobban beszélni. Mielőtt a bürökpoharat kiitta, azt mondta: "Meghalok! De hogy aztán velem mi lesz, csak az Istenek tudják"!

Szomorú valóság ez. Kiköltözni a testből és nem tudni azt, hogy de hová. Bárcsak senki ne fejezné be az életét ilyen bizonytalanságban azok közül, akik most hallgatják szavaimat. Mondhatná mindenki boldog megnyugvással, tudom, hogy ha földi Sátorházam összeomlik, épületem van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házam a mennyben.

Honnan tudják ezt a keresztyénnek? El jött Jézus és megmondta. Az én Atyám házában sok hajlék van. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök én magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

De miért nevezi Pál apostol sátornak a testet? A sátor egy ideiglenes tartózkodási hely és annyira gyenge, hogy sok esetben megtépássza a vihar, vagy össze is dönti mindjárt a felállítás után. Valamelyik nagyon sok vihart kibír, de később már kezdenek gyengülni a sátorkarók. Elvesztik ruganyosságukat. Pedig valamikor hogy ropták a táncot és milyen könnyen lendült

a huszár a lóhátára. Kettesével vette a lépcsőfokokat. Ma már mankóval, vagy bottal kell támogatni. A lóhátára. talán csak létrán kerülhetne fel. A lépcsőfokok annyira távol kerültek egymástól, hogy most két lábbal lép egyre... Milyen hódító volt ez a sátor amikor fel lett állítva. Fekete, barna, vagy szőke tetőzettel. Üde piros arc, a remény és boldogságtól égő szemekkel. A tetőzet régi színei eltüntek és lett belőlük egy fehér tejszín, amit a bölcs jelképesen mandulafa virágzásnak nevez. A szemek égnek ma is, de már nem a boldogságtól, hanem a kimerültségtől.

Nem csoda, hogy sóhajtozunk ebben a sátorban. Úgy hordjuk ezt magunkon, mint terhet. Tudjuk, hogy fa a fejsze alá nő. Az ökör a tagló alá hízik. A férfi a halálra nemz. Az asszony a sírnak szül — mondja nagyon bölcsen Spurgeon.

A hivő lélek nem marad a kétségbe esett sóhajtozásnál, hanem át megy innen az óhajtozás kellemes mezejére. Óhajtja levetni magáról ezt a megtépázott sátrat és helyére mennyei házat építeni fel a halhatatlan lélek otthonának.

Nem kívánatos a sátor levetése akkor, ha bizonytalanságban vagyunk a ház épülete felől. Egy csontváz nem nyújt megnyerő látványosságot, de hússal s bőrrel borítva, sokkal vonzóbb.

Mindég nagyon szegénynek tartották azt az embert, akinek nem volt háza. A lélek is nagyon szegény, ha nincs rajta épület. Ezért tanácsolja az írás: "Öltözzétek fel magatokra a Jézus Krisztust". S amikor Isten keres, nem talál titeket, mert bent vagytok a házban. Megnézi az épületet minden oldalról s végre felkiált: "Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm!"

Ezt az épületet megílleti a lehető legtisztább életü lakó. Elveszti élete tisztaságát az, aki ebből az épületből kilép. Azonnal ellenséggel találja magát szembe, aki a világ porát szórja körülötte úgy, hogy nem képes tisztán látni. Szemei elveszik látó képességüket, mert fényből a sötétbe ment s amikor látó képessége megjön, megdöbbenve azt veszi mindjárt észre, hogy ellensége bekente életét a bűn sarával. Tovább nem lehet lakója a háznak. Kezdetét veszi ismét a sátori élet. Kívánságaival tápláltatik a test. Kezdődik újra a test adósságának törlesztése. Az ajkakról nem olvad tovább, s tudjuk, hogy ha a mi földi sátorházunk összeomlik, épületünk van Istentől...

A keresztyén tudja, ha Krisztusban marad, Krisztus elviszi őt Atyjának mennyei országába. Ezt meg is mondta teljes nyiltsággal, hogy senki nem mehet az Atyához, csak Őáltala. Istennek Ő az Alfája és Omegája. A mennyei városnak Ő a szövétneke és Temploma. A mennyei seregnek fehérlovas Vezére, aki serege élén jelen meg, győzve, hogy győzzön. Ő a mennyei oltárnak örökkévaló Főpapja, aki a szentek imáinak hiányát pótolva, továbbítja azokat Atyjához. Ő a hét titkot őrzött könyv pecsétjének méltó felnyitója. Ő a menny lakóinak kedves imatárgya. Ő a feltámadás reggelének Hajnal-csillaga. Ő a mennyei Királynak Völegény Fia, aki menyegzőjének vacsorájára hívja a föld összes népét.

A keresztyén emberek tudják ezeket és lélekben készülnek az örökkévaló házba beköltözni.

Testvérem, te tudod már, hogy hová költözöl miután földi sátorházad összeomlik? Jézus készít neked helyet a mennyben, csak jöjj hozzá és mondjad neki, hogy te üdvözülni akarsz és segítsen téged oldalán vérző sebén keresztül eljutni, szerető szívéig!

M. A.

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

JELENTÉS LOS ANGELESBŐL

Annak dacára, hogy Szövetségünkhöz tartozik a Csendes-óceán partján levő gyülekezetünk, ritkán olvasnak felőle az Evangéliumi Hínökben. Igy próbálok vissza tekinteni és az utóbbi pár esztendő kimagasló eseményeit ismertetni, amelyekben éreztük Isten csodálatos vezetését.

Az utolsó két évben több vendég prédikátor szolgálatát élveztük. 1964-ben Juhász Sándor ny. prédikátor volt köztünk kedves nejével Magyarországról, itt élő Dávid fiának jóvoltából. Testvérünk többször hírdette az igét a vasárnap reggeli istentiszteleten, két héten át pedig evangélizált is.

1965 első felében Szabó László ny. lelkipásztor volt kedves vendégünk feleségével együtt, kik a testvérnő nagynénjének áldozat készsége alapján láthatták meg fogadott hazánkat. Szabó testvér minden vasárnap hozta az Úr üzenetét a köztünk töltött négy hónap alatt. Ő több évig volt pásztora a Nap-utcai gyülekezetnek és elnöke a Magyarországi Baptista Szövetségnek.

Közben Balla György ny. lelkipásztor is köztünk volt s bár Mátyás Kálmán testvérünk vendége volt, de nekünk szolgált Isten üzenete által és evangélizált is két héten át.

1965-ben nagy változás történt gyülekezetünk életében. Los Angeles városa rendkivüli a fejlődésben. Imaházunk szomszédságában volt egy elemi iskolának egy néger negyedben, ahol a szaporodás a legnagyobb. Igy az iskolaszék megvette imaházunkat és mi kénytelenek voltunk imaház után nézni. Hat hónapon át kerestünk Los Angeles határán belül eredménytelenül. Végre — hisszük, hogy az Úr vezetése alatt —, találtunk egy megfelelő helyet Alhambai város területén, de csak egy fél mérföldre Los Angelestől, amiért is — majdnem jogosan —, Los Angeles-i gyülekezetnek nevezzük magunkat már azért is, mivel célunk az, hogy Los Angeles és környékén élő 60-70 ezer magyarnak hirdessük az üdv üzenetét magyar nyelven.

A megvásárolt telkünk egy acre terület, melyen van két nagyon jó karban levő épület, melynek egyikében tartjuk összejöveteleinket, a másikat pedig már el is vittük előbbi helyéről, hogy elibe építsük új imaházunkat, terv szerint 144 ülő helylyel, a karzaton pedig 24 hely lesz. Az elmozdított házat konyhának, ebédlőnek és vasárnapi iskola termeknek számítjuk átépíteni. Új templomunk építésében márc. 20-án tettük az első lépést, az úgynevezett "kapavágást" szép müsoros ünnepély keretében.

Szabó László és Mátyás Kálmán Transtep duettje hozta össze a nagy közönséget a leendő imaház pontos helyére, ahol Fancsali Dénes a gyülekezet ideiglenes vezetője alkalmi bibliai idézettel nyitotta meg az ünnepélyt s utána Kovács Miklós lelkipásztor búzgó imában kérte Isten áldását úgy a helyre, mint az építendő imaházra s utána "Segítsünk Siont építeni" címü ének dallamai szálltak ajkainkról az ég felé. Az ünnepi beszédet Bertalan István lelkipásztor hozta, amit a hat diakónus biblia olvasása követett felváltva, angol és magyar nyelven. A felolvasott biblia versek összhangban voltak építési tervünkkel. Ezek után kezdődött a tényleges "kapavágás"-i aktus, amelyben részt vett a gyülekezet minden tisztviselője és az építész is, egy-egy bibliai vers idézettel. Az építész annak a reménynek adott kife-

jezést, hogy három hónap alatt kész lesz az új imaház. Aztán együtt énekeltük: "Dicsőség Istennek" című éneket s utána a gyülekezet énekkara énekelt alkalmi éneket és Ferkó István lelkipásztor meghatható imájával bezártuk nagyszerűen sikerült ünnepélyünket.

1965 vége felé szomorúság is ért bennünket. Prédikátorunk J. Moraksz sajnálatunkra — megromlott egészségére és más okokra való hivatkozással —, lemondott tisztségéről akkor, amikor a legnagyobb szükség lett volna rá. A gyülekezet megértve a helyzetet kilencvenöt százalékkal elfogadta a lemondást és nyomban megválasztotta Fancsali Dénes testvért ideiglenes vezetőnek s Kovács és Bertalan lelkipásztorok önkéntes ajánlkozásokat pedig elfogadta az igehirdetés szolgálatára. Örömmel és Isten iránti hálával mondhatjuk, hogy jelenleg öszhangban és lelkesedéssel halad előre az Úr munkája.

1966-ban, lelkesedéssel kezdtük az esztendőt. Alig két hónap eltelte után, sok örömben volt részünk. Feb. 20-án ünnepeltük Bertalan testvér és kedves felesége 60. házasságuk évfordúlóját, kezdve a szokásos üdvözlésekkel s aztán egy boritékban át adtuk a gyülekezet tagjai kedves adományát 60 dollárt. Délután folytattuk az ünnepélyt az ünnepeltek itt élő Árpád fiúk házánál.

Bertalan testvérék szép múltra tekintenek vissza. Először, mert nagyon kevés házaspárnak adatik meg az a kiváltság, hogy 60 éven át együtt maradjanak boldog házasságban, amelyet hat fiú és egy leány gyermekkel áldott meg az Úr és most 21 unoka és 22 dédunoka ünnepelte a szülőt, nagyszülőt és dédszülőt. 50-en ünnepeltek együtt, mint család.

Testvéreink legnagyobb boldogságuk az isteni szolgálatban rejlett. A nagy család sokszor volt kitéve nélkülözésnek, de ez nem rendítette meg őket hűségükben. Joungston Ohioban 12 évig szolgálták a gyülekezetet, ahol a templom építésben kivették oroszlán részüket fiaikkal együtt. 1949-ben jöttek Californiába és itt több ideig volt testvérünk a gyülekezet pásztora. Jelenleg önkéntesen és dijmentesen teljesít szolgálatot minden második vasárnap amiért ezuton is köszönetet mondunk neki és gratulálunk s arra kérve az Úrat, hogy még soká tartsa őt köztünk az Ő szolgálatában!

Egy másik ünnepélyünk március 20-án volt a fent említett "kapavágás"-i ünnepély előtt. Ritkaság a 60 éves házasság, de nem mindennapi az sem, hogy valaki születése 90. évfordulóját ünnepelje. Kovács Miklós lelkipásztor testvérünk Margit nevü leánya, Németh Fávidné testnérnővel, hetek óta fáradozott azon, hogy méltóképpen fejezzék ki szeretetüket édesapjuk iránt, Végül abban állapodtak meg, hogy egy fejedelmi ebédet adnak a gyülekezetnek az édesapa tisztelétére, ami meg is történt nő testvéreink segítségével a délelőtti istentisztelet után. De már a vas. iskola alatt is köszöntöttük. Történetesen ő hozta a reggeli üzenetet s annak befejezésével, a gyülekezet vezetője üdvözölte a gyülekezet nevében és át adta neki egy borítékban a gyülekezet szeretetének önkéntes adományát 90 dollárt. Szabó Lászlóné a Nőegylet nevében köszöntötte, amelyben elnöki tisztet tölt be. Id. Oláh Imre a vas. iskola felnőtt osztályának tanítója, az osztály nevében, Bálint Helén a vas. iskola jegyzője az iskola nevében, Oláh Sándorné az Énekkar nevében köszöntötte, amely egy alkalmi énekkel is kifejezte iránta való tiszteletét. Kovács testvér meghatottan mondott hálás köszönetet a megtiszteltetésért. Mi pedig, mint gyülekezet, hálásak vagyunk neki és önkéntes szolgálatáért.

Külön mondunk köszönetet a gyülekezet tisztviselőinek. Névszerint: Balogh Péter, Mátyás Kálmán, Németh Dávid és e sorok irójának, akik az angol órán hírdetik az evangéliomot. A többi tisztviselők pedig, úgy anyagi, mint fizikai segítséggel szolgálnak.

Végül köszönet Kovács testvér Margit leánya és Dávid vejének a nagyszerű ebédért, amelyet dijmentesen szolgáltak fel mindenkinek. Minden áldásért Istené a dicsőség! Vér Ferenc elnökünk jelszavával: "Előre Krisztussal" a Csendes-óceán partján!

Fancsali Dénes, gyül. vezető

AKIK ELMENTEK:

BRIDGEPORT, CONNECTICUT

Vangor János testvér már nincs testben közöttünk. Február 18-án a jó Isten megelégelte szolgájának fokozatos testi gyengülését és szép csendesen magához szólította. Vangor testvérünk felejthetetlen gyülekezetünkben. Ő ott volt az elsők között akik gyülekezetünk megalakulásakor elfogadta az Urat mint személyes megváltóját és bibliai alámerítkezésben hitéről vallást tett. Ő és felesége voltak az elsők akik az eredeti kis imaházban házasságot kötöttek. Ő volt aki éveken keresztül, sok megpróbáltatások között hű maradt az Úrhoz és a gyülekezethez mind halálig. Nem volt sok beszédü ember, de igaz volt benne a próféta szava — csöndességben és reménységben volt az ő erőssége. Többször mondta: Testvér, nincs panaszra okom. Megvagyok elégedve. Isten nagyon jó hozzám.

Betegsége vagy öt esztendeig tartott. Naponta gyengült testében és erősödött lelkében. Felesége hűségesen és fáradhatatlanúl ápolta, vezetgette, etette. Testvérünk az utolsó esztendőben már nem birt jönni az imaházba, de táplálta lelkét az igével, amelyet éveken keresztül nem csak tanúlt, hanem mint vasárnapi iskola tanító, tanított. Miután már testi gyengesége miatt nem szolgálhatott, a gyülekezet megválasztotta tiszteletbeli diakónusnak, elismerésül hosszú évekig tartó szolgálatáért..

A gyászistentiszteleten a sok szép virágok s a nagy gyászoló gyülekezet bizonyságot tett arról, hogy a Vangor tesvért sokan ismerték és szerették. Az Istentiszteleten a gyülekezet prédikátora, Rev. Molnár Balázs, hozta a vígasztaló szavakat. Megemlékeztünk Jób életéről és szenvedéséről. Láttuk, hogy 1. Isten tudja és látja a emberben a jót. 2. A szenvedést a gonosz hozza létre. 3. A gonosz ereje korlátolt. 4, Isten a jó emberből még jobbat alkot. Meggyőződtünk arról Jóbbal, hogy "De Ő tudja az én útamat. Minekutána megpróbál engem, úgy jövök elő mint az arany." . . . . . .

A gyászistentiszteleten együtt volt az egész család, közöttük a Vangor testvérék legidősebb fiúk, John, aki Californiából repült le és tt maradt édesanyjával több mnt egy hetet. Kvánjuk Istenünk vígasztaló kegyelmét az egész család részére, különösen az özvegyen maradt Vangorné testvérnő részére. Neki fog férje hiányozni a legjobban mert sokáig együtt jártak a gyülekezetbe minden vasárnap. Vígasztal mindnyájunkat az a meggyőződés, hogy majd Isten országában, testi gyengeségek nélkül, fogjuk látni szeretteinket.

Molnár Balázs

Mikor megszűntünk szolgálni, megszűntünk Őt szeretni. Örüljünk a lehetőségnek, hogy szolgálhatunk. Molnár Balázs